

RODICA OJOG-BRAȘOVEANU (28 august 1939 – 2 septembrie 2002), celebră autoare de romane polițiste din România, a urmat primele clase la Școala „Maison des Français”, continuându-și educația la Liceul „Domnița Ileana”. A început apoi cursurile Facultății de Drept din București, dar, după doi ani, în 1956, a fost exmatriculată pe motive politice. După un an de muncă necalificată la fabrica de medicamente Galenica, a reluat studiile de Drept, de data aceasta la Iași. După absolvire a început să profeseze avocatura. În 1969 a debutat cu un scenariu de televiziune, iar primul roman polițist, *Moartea semnează indescifrabil*, pe care l-a publicat în 1971, l-a scris la insistența soțului ei, actorul Cosma Brașoveanu. După șapte ani de practică a renunțat la avocatură și s-a dedicat în întregime scrisului. Până în 1999, a publicat treizeci și cinci de romane, majoritatea polițiste, câteva istorice și unul științifico-fantastic. Este considerată marea doamnă a literaturii polițiste românești. Dintre volumele sale amintim: *A înflorit liliacul* (Editura Nemira, 2004), *Coșmar* (Editura Nemira, 2004), *Răzbunarea slușilor* (Editura Nemira, 2001, 2006, 2009, 2018), *Necunoscuta din congelator* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2018), *Grasă și proastă* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2009, 2018), *Logofătul de taină* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Agentul secret al lui Altîn-Bey* (Editura Nemira, 2008, 2011), *Ochii japâniței* (Editura Nemira, 2008), *Vulturul dincolo de Cornul Lunii* (Editura Nemira, 2008), *Dispariția statuii din parc* (Editura Nemira, 2008, 2013), *320 de pisici negre* (Editura Nemira, 2001, 2008, 2012, 2013), *Al cincilea as* (Editura Nemira, 2000, 2004, 2008, 2011, 2014), *Poveste imorală* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Telefonul din bikini* (Editura Nemira, 2008).

RODICA OJOG- BRAȘOVEANU

BUNĂ SEARA, MELANIA!

Ediția a VI-a

NEMIRA

CUM SE FURĂ UN SURÂS

În oglinda ovală, așezată între două sfeșnice, tocul subțire, cu incrustații emailate alerga ușor, înșirând litere rotunde și egale. Mai sus, lângă trandafirii bătuți în rama de argint, motanul adormise. Părea o pălărie neagră, uitată pe raft.

*...Întrucât ușa de la apartamentul familiei Walter se deschide în afară (vedeți fotografiile publicate în presă), broasca putea fi forțată numai din interior. În consecință, consider că asasinul este numitul Samuel R., nepotul victimei. Primiți, vă rog, asigurarea deosebitei mele considerații.
Al dumneavoastră, Abatele Brown.*

Capul mic, plin de bucle albe al Melaniei Lupu se ridică. În ochii albaștri, palizi stăruia o scânteie de râs. Glasul pâlpoi ca o flăcăruie în odaia goală:

– Sunt într-o convinsă, draga mea, că nici de astă dată nu te-ai înșelat. Criminalul este, fără îndoială, băiatul acela cu obrazul pistruiat.

Scoase plicul de sub aparatul de fotografiat, muie din nou tocul în călimară și caligrafie apăsat: „Domnului inspector Bernard Stanley – Londra, Anglia“.

Pendula bătu de unsprezece ori. Clinchetul delicat broda o melodie pastelată, cu peisaje vechi.

...Străzi pustii de provincie, grădini sleite sub soarele greu al amiezii, scaune de răchită și o păpușă de cârpă uitată într-un tufiș, un flașnetar șchiop abia cărându-și cutia. Pe trotuare, frunzele strivite își îngropau în praf sigiliul galben, ud...

– S-a făcut târziu, observă bătrâna.

Ploua mărunț, cerul de octombrie plin de apă și funingine părea gata să cadă. O umbrelă roșie traversă strada și Melania Lupu se înveseli.

– E ca un mac ud... Știu, fetițo, adori macii. Pe o florentină sau la o rochie de curse, firește! Dau o înfățișare extrem de proaspătă. Totdeauna am afirmat că după război femeile au uitat să se îmbrace... Acum însă trebuie să te grăbești, draga mea. Într-adevăr, e o vreme dezagreabilă, ai fi preferat să tricotezi, dar n-ai încotro. Din fericire, ești singura doamnă din câte cunoști care nu se stropeste pe picioare.

Îmbracă treniul căptușit cu o blană subțire, apoi, cu mișcări iuți și îndemânatice, își înghesui buclele sub toca neagră. Motanul proptit pe etichetele din față se amuza jucându-se cu aparatul de fotografiat.

– Fii cuminte, Mirciulică! Înțeleg că te plictisești singur, dar, crede-mă, sunt obligată să ies. Trebuie să pun scrisoarea la poștă. Și apoi, azi e parastasul bunilor noștri prieteni, domnul Popa, biata Valerica și profesorul Panaitescu. Nu poți pretinde că ai uitat!

Motanul își arcui spinarea neagră. Ochii verzi nu păreău chipul femeii. Melania scoase filmul din aparat și-l băgă în poșetă.

– Mă întorc repede, Mirciulică, și vom pălăvrăgi împreună toată după-amiaza. Tu ai să bei un lapte cald cu rom, iar eu... Ia să vedem! Cred că aș avea poftă de niște cornulețe cu frișcă. Știu o cofetărie pe Calea Moșilor unde le prepară admirabil. Diseară... Ei bine, diseară o să ne uităm la televizor, iar înainte de culcare am să-ți povestesc Scufița Roșie. Crede-mă, vom petrece de minune!

Cățarat pe pervazul ferestrei, Mirciulică urmărea silueta grațioasă a Melaniei Lupu. În capătul străzii, bătrâna își flutură discret degetele în dreptul buzelor, apoi dispăru. Motanul rămase neclintit, statuie de catifea cu ochi transparenți agățați de geamul ud.

În birou mirosea a cafea și a tutun Virginia.

Inspectorul Stanley de la Interpol puse ceașca pe birou. Avea un obraz roșcovan, bătut de vânt, trăsături osoase și o privire extrem de fixă. Mustața blondă camufla buza de sus. Cea de jos, răsfrântă, îi dădea un aer senzual și capricios.

„Impresie falsă“, gândi maiorul Cristescu. Avusese prilejul să-l cunoască destul de bine în ultimele săptămâni. Colaboraseră la detectarea unor traficanți de stupefiante pe care Interpolul îi căuta de trei ani. Se aciuaseră în Constanța... Acum, asculta puțin distrat mulțumirile lui Stanley.

– Ar mai fi ceva... Inspectorul părea să-și caute cuvintele, pe buze îi tremura un zâmbet ciudat. Din când în când, primim scrisori din România. Pe adresa noastră, a Scotland Yardului, sau în Quai des Orfèvres...

Cristescu își subție privirea.

– Ce fel de scrisori?

– Interesante și extrem de prețioase, vă asigur. Cineva ne ajută să rezolvăm cele mai complicate cazuri. E o poveste care durează de câțiva ani.

- Nu înțeleg...

- Am să vă explic. De pildă, se comite un asasinat la Glasgow sau la Paris. Presa relatează cu lux de amănunte împrejurările crimei, publică fotografiile victimei, ale martorilor, depozițiile acestora etc. Desigur, detaliile-cheie rămân în manșeta noastră. Înainte ca Poliția să facă primul pas pe una sau alta dintre piste, sosește câte o scrisorică din România - rețineți - în care autorul, cu o adresă uimitoare, îl desemnează pe criminal. Trebuie să spun că nu s-a înșelat niciodată.

- Interesant! zâmbi maiorul. Cum iscălește?

- Invariabil, abatele Brown. Cunoașteți, desigur, personajul lui Chesterton. Ne-am întrebat mereu de ce își ascunde identitatea. Prin intermediul ziarelor i s-au adresat mulțumiri și, totodată, rugămintea de a-și scoate masca.

- E prima oară când aud povestea asta.

Inspectorul îl privi circumspect:

- Hm, ne-am imaginat că trebuie să fie unul din oamenii dumneavoastră. Aș fi pariat că doamna lucrează în Poliție...

- Doamna?!

- Expertiza grafologică a arătat că autorul scrisorilor e o femeie în vârstă.

Cristescu îi examinează câteva clipe obrazul și brusc începu să râdă.

- Cred că știu despre cine e vorba. Abatele Brown! O idee care-i seamănă!...

Maiorul așteptă ca stopul să-și schimbe culoarea și apăsă pe accelerator.

- Mărturisesc, spuse Stanley aprinzând o țigară, că sunt extrem de curios s-o cunosc. A câștigat toate concursurile de enigmistică lansate de revista *PAC*, fără să-și

reclame o singură dată premiile. La Interpol s-a creat o adevărată legendă în jurul misteriosului abate. De fapt cu ce se ocupă?

- E pensionară. Trăiește singură împreună cu un motan, care se dă în vânt după basmele lui Grimm. Nu, nu e o glumă, bătrâna îi spune o poveste în fiecare seară, stau la televizor, discută, mănâncă dulciuri și pun la cale năzdrăvăni.

- Extraordinar!

- Are o fantezie fantastică și se recrează cu exerciții de tembo-habe.

- Asta ce mai e? Un fel de jiu-jitsu?

- Nu. Un dialect african. Maiorul râse încetișor: Am să vă povestesc cum am cunoscut-o...

Parcă în fața cimitirului. La poartă, o bătrână vindea lumânări și iconițe, alături o țigancă tânără lega buchete de crizanteme și tufănele.

- Mi-a dat mult de furcă, râse Cristescu. Ca să fiu foarte sincer, m-a făcut knock-out.

- Infractoare?

- În sens strict legal, fără îndoială. De fapt, nu știu ce calificativ i s-ar potrivi exact. Ai impresia că se joacă. La prima privire, ți se pare imatură, insuficient pregătită pentru viață, îți vine s-o mângâi pe creștet, s-o întrebi cum se simte păpușa bolnavă și în același timp îți dau lacrimile pentru că nu te poți împiedica să-i vezi ridurile și părul alb. Ai impresia că apetiturile nu i-au evoluat. Le păstrează undeva, într-o cofetărie sau într-o cutie cu jucării.

Cristescu zâmbi. Mai încolo, o femeie plivea buruienile de pe un mormânt.

- Acum câteva luni, reluă, locuia într-o vilă împreună cu alți șase locatari. La un moment dat, găsesc într-un scrin - simplă întâmplare, scrinul zăcea în hol de treizeci de ani - două tablouri: un Goya și un Rembrandt.

- Oho!

- Nu intru în amănunte. De ajuns că amicii se hotărâsc să le comercializeze și să împartă banii. La numai câteva ore, oamenii încep să moară.

- Criminală?

- Nu, nu ea i-a ucis. Pentru a nu declanșa însă o anchetă care ar fi dus la descoperirea pânzelor, înscenează pentru prima victimă o sinucidere, pentru a doua...

Maiorul se opri răsând încetisor. Râsul cu ochi subțiați și lucioși îl făcea să pară dintr-odată foarte tânăr.

- Spuneți-mi, cum ați ascunde un cadavru într-o locuință ce urmează să fie percheziționată de Miliție?

- A recurs, bănuiesc, la chimie, opină Stanley zornăind mărunțișul din buzunar. Am avut un caz asemănător la Copenhaga în '57.

- Doamna Melania Lupu nu este ceea ce aș numi eu o tehniciană. Preferă soluții mai casnice. În speță, a îngropat ambele victime o dată.

Stanley se opri.

- Adică?!

- Le-a băgat în același sicriu una peste cealaltă, iar deasupra a aranjat o grădină de flori. Trebuie să precizez că am asistat și eu la înmormântare.

- Remarcabil!

- După două zile, moare al treilea „coproprietar“ al tablourilor. Mi-am închipuit întotdeauna că oricine s-ar fi descurajat în fața unei astfel de situații.

- Nu și abatele Brown presupun, râse Stanley. Încerc să ghicesc cum s-a descurcat.

Maiorul îl privi fix:

- L-a făcut statuie.

- Statuie?!?

- Îhî. L-a turnat în ghips și l-a scos în curte.

- Fantastic!

- Așa ni s-a părut și nouă. Din păcate, n-am avut nicio probă. Repet, era complice voluntară, acționa din proprie inițiativă și independent de autorul crimelor. Unicul martor care ar fi putut vorbi e acum într-o casă de sănătate. Nervii nu i-au rezistat. Nu m-ar mira să fie tot opera ei.

- Ce vârstă are?

- Șaizeci și doi.

- A mai avut de-a face cu Poliția?

- Nu, din câte știu eu, dar asta nu înseamnă mare lucru. Rectifică: Sau dimpotrivă, înseamnă foarte mult. Azi face parastas pentru foștii vecini. Firește, m-a invitat la ceremonie. Înțelegeți? Mi se pare că asta numiți dumneavoastră umor negru. N-aveam de gând să vin, dar am ținut s-o cunoașteți. E un prilej minunat pentru ea de-a evolua cu toate pânzele sus.

- Devin din ce în ce mai curios.

- Aveți și de ce, vă asigur.

Melania Lupu întoarse încet capul. Lângă picioare avea o sacoșă cu sticle de vin, pânză și pahare din plastic.

„E chiar domnul maior Cristescu, draga mea, deși puteai să juri că n-o să vină. Te înșeli cam des în ultima vreme și doar te-am rugat să fii a-ten-tă.“

Se aplecă îndreptând crizantemele de pe mormântul Valericăi Scurtu. O femeie în vârstă trecu pe alee, salutând-o mecanic. Melania Lupu răspunse amabilă. Ținea mâinile împreunate pe poalele treniului.

„Mai e cineva... Nu, nu-l cunoști, dar poți fi convinsă că-i polițist. E de-ajuns să-i vezi ochii și felul cum merge. Poți paria că e englez! Obrajii aceștia roșcovani n-ai să-i întâlnești prea des pe Calea Victoriei, fumează pipă și pentru nimic în lume nu și-ar scoate mâna dreaptă din buzunar. Hm! Ce s-ar face englezii fără

buzunare?! Acum, Melania, și numai acum, poți să te întorci spre ei.“

– Oh, domnule maior, câtă amabilitate din partea dumneavoastră. Nu îndrăzneam să-mi închipui că veți avea timp...

Îi întinse mâna cu un zâmbet tremurat.

– Mi-am îngăduit să vin cu un prieten. Îl interesează obiceiurile noastre... Inspectorul Stanley de la Interpol.

– O idee fermecătoare... Biata Valerica și domnul Panaitescu vor fi extrem de mișcați. Chiar și domnul Popa, deși, dacă vă amintiți, era puțin morocănos... Nu din cale afară de sociabil. Dar mă tem că nu sunt prea politicoasă, căci desigur dumnealui nu înțelege un singur cuvânt din ce pălăvrălesc eu.

Continuă într-o engleză poticnită:

– Mi-ați face o mare plăcere, mister Stanley, dacă ați accepta să luăm ceaiul împreună. Sunt sigură că în scri-nul meu se mai găsesc câțiva biscuiți și o felie de cozo-nac. Domnul Cristescu ne va însoți, fără îndoială.

Maiorul începu să râdă.

– Din nefericire, mister Stanley se grăbește. Are avion peste două ore. A dorit însă să vă cunoască.

– Oh! Melania Lupu roși convingător: Lucrurile acestea le spuneți ca să faceți plăcere unei biete bătrâne. Oricum, apreciez amabilitatea.

Inspectorul își desprinsese în sfârșit privirea de pe chi-pul femeii.

– Domnul Cristescu nu exagerează. Am ținut într-adevăr să vă fiu prezentat. Nu e un prilej de fiecare zi să-l întâlnești pe abatele Brown.

Melania Lupu își flutură pleoapele. Pe obrazii emai-lați apărură două pete.

„Au aflat! Nu, cel mult presupun, draga mea, și fii convinsă că asta-i ideea prietenului tău, maiorul.“

– Abatele Brown? Dar vă înșelați! Noi suntem orto-docși. Părintele Sachelarie de la Trisfetite va ține slujba... Își mușcă buza și adăugă după o pauză: Am impresia că e o confuzie.

Stanley se uită la maior. Acesta explică amuzat:

– Dumnealui se referă la misteriosul abate Brown, colaboratorul Interpolului prin corespondență...

– L-ați invitat aici? Un gest într-adevăr delicat.

– Ne-am permis să ne imaginăm că dumneavoastră sunteți autoarea scrisorilor și că, din modestie, ați apelat la un pseudonim.

– Serios? Puse mâna pe brațul inspectorului: Oh, mis-ter Stanley, nici nu știți ce rău îmi pare că v-am dezamăgit.

Inspectorul se înclină amabil.

– Apreciez discreția tot atât de mult ca și modestia.

– Nu sunt deloc sigură că înțeleg ce vreți să spuneți. Faceți-mi plăcerea, mister Stanley, și acceptați o mică amin-tire. Așa se obișnuiește la noi când îi pomenesti pe cei dragi.

Se aplecă sprintenă spre sacoșă. Inspectorul se trezi brusc în brațe cu câțiva metri de americană, două pahare de plastic albe și o farfurie de colivă vârfuită cu o ploaie de bomboane colorate.

– Nu, domnule maior, nu mă puteți refuza nici dum-neavoastră. Aveți aici un ștergar brodat. Bieteii Valerica îi plăcea atât de mult să coasă! O adevărată maestră... Să nu uit, mister Stanley! Când mai veniți în București, nu mă ocoliți. Sunt totdeauna încântată să ofer o ceașcă de ceai prietenilor mei.

– Nu ne-ați spus noua dumneavoastră adresă, râse Cristescu.

– Dumnezeule! Mi-e greu să-mi dau seama de ce am fost convinsă că o cunoașteți. Am o garsonieră pe Strada Toamnei 16-B. Acum, vă rog să mă iertați. A început slujba.

Înșfăcă sacoșa și intră în capelă. Maiorul se întoarce spre inspector.

– Ei, cum vi se pare?

– Hm, cred că, într-adevăr, l-am cunoscut pe abatele Brown. Și mai cred că e... fermecător!

Cristescu îi căută privirea. Ai fi zis că pentru bărbatul acesta înalt, cu mustață blondă, Melania Lupu n-avea vârstă. Expresia din ochi i-o amintea pe cea a olandezului Van der Hoph.

Aprinse lampa cu abajur de mătase bleu și trandafiri mici din catifea. Din patul de bronz, pictat cu îngerăși, te așteptai să răsară o scufiță cu panglici și dantele. În bufetul vienez cu două vitrine, modern prin anii '80-'90, un instantaneu al epocii ar fi surprins sticle de apă de *Vichy*, flacoane de colonie *Cuir de Russie*, pastilele întăritoare ale doctorului Blow sau elixirul bunicilor *Cristal de munte*. Berzele de argint susțineau cândva o tipsie unde tineri domni de acum o jumătate de veac își lăsau cărțile de vizită, pendula anunța orele de bal sau de primire, în oglindă, îngălbenită acum, se reflectau chipuri gingașe într-o cascadă de bucle, zulufi, pene și flori, umeri goi, coborâți după cum cereau canoanele frumuseților contemporane cu Eugenia de Montijo. În scrinul de cireș lustruit, lenjeria delicată, lucrată în mănăstiri, emana arome dulci, mitenele fine de antilopă albă adăstau alături de dantela scumpă Valenciennes ori mai modestă de Bruxelles...

Melania Lupu trase mânerul de bronz și scoase o jumătate de cozonac, un borcan de dulceață și câteva pastile de ciocolată pe care motanul le prinse din zbor.

– Ai răbdare, Mirciulică, șopti bătrâna. Am să-ți povestesc totul. Preparăm doar ceaiul și pun un capot pe mine. E o vreme oribilă...

Se întoarce peste zece minute din chicinetă aducând un platou mare. Așează în fața motanului o ceașcă de lapte – în care picură un deget de rom –, apoi își turnă ceaiul. Adăugă o lingură de frișcă și începu să muște din felia groasă de cozonac. Frigul și ploaia îi coloraseră obraji cu o nuanță delicată de roz. Capotul alb se închidea sus, sub bărbie, cu o camee ovală.

– Da, draga mea, o camee! Nu văd niciun motiv să nu fii elegantă la tine acasă. M-am străduit totdeauna să le înțeleg pe femeile pentru care oglinda nu înseamnă nimic altceva decât strada sau o vizită. Trebuie să-ți faci plăcere să te privești.

Sorbi din ceașcă, o umplu din nou cu frișcă, apoi ciuguli o stafidă din miezul pufos.

– N-ai idee, Mirciulică, pe cine am cunoscut astăzi! Nu, oricât te-ai strădui, asta n-ai s-o reușești. Închipuiește-ți, chiar pe mister Stanley căruia i-am scris de-atâtea ori. Dacă nu mă înșel, ultima scrisoare se referea la crima din Rue Lagrange... Un domn destul de prezentabil, plin de distincție. Seamănă puțin cu fostul nostru lăptar.

Își îngroșă vocea:

– „Nu-i un prilej de fiecare zi să-l întâlnești pe abatele Brown...“ Fii liniștit, nu m-am pierdut cu firea. Nici nu mi-a trecut prin gând. Desigur, ideea aparține domnului maior Cristescu. Doar el putea să-l pună pe urmele mele. N-am recunoscut nimic. Nu, nu, Mirciulică, jur că nimic! Ei nu trebuie să cunoască micile noastre năzdrăvănii. Și asta, mai ales acum, când punem la cale o combinație... Cum zicea bietul Lupu, deși el n-a fost niciodată un bărbat prea isteț: „Dragă Melania, dacă ai de gând să înșeli pe cineva, nu i-o trânti în față“. Ți-am spus doar, n-avea cine știe ce spirit... Încă o linguriță de rom? Încep să cred cu adevărat că exagerezi.

Apucă sticluța și turnă în ambele cești.

– În realitate, nu are cum să-mi strice o picătură, mai ales după umezeala de afară. Când am intrat în casă, mâinile îmi erau mai reci decât o bucată de gheață. Vrei un pișcot? Atunci putem strânge masa.

Mirciulică rămase în fotoliu privind țintă un tablou cu cale. Vasul de argint se strâmta la gât. Potirele albe înfloreau pe o draperie de un roșu-stins.

Melania se întoarse din chicinetă aranjându-și părul.

– Un tablou de la bunica, dragul meu. E plin de atmosferă, nu găsești? Acum însă avem treabă. Exact, chestiunea care am mai discutat-o.

Luă motanul în brațe. Degetele sifidii, cu un singur inel subțire, mângâiau blana neagră. Ansamblul sugera claviatura unui pian.

– Am reflectat mult, dragă Mirciulică, oftă bătrâna. Avem toate șansele ca de data aceasta să câștigăm. Ne trebuie însă cineva care să ne ajute. Nu mai suntem prea tineri și gădesc că e o calitate să recunoști amănuntul ăsta la timp. Știi la cine m-am gândit?

Pendula își începu clinchetul și Melania Lupu se întrerupse brusc. Ascultă zâmbind:

– Ce melodie fermecătoare! N-o să mi se pară niciodată că am auzit-o îndeajuns... Da, m-am gândit la domnul Raul Ionescu, o persoană pe care tu n-ai avut încă ocazia s-o cunoști. Un domn tânăr, dragul meu, plin de ceea ce numesc eu în general bărbăție. E hotărât și îndemnatic. Apreciez aceste însușiri enorm. Mi-amintesc de bietul Lupu... Nu era în stare să bată un cui fără să-și strivească două degete și uneori toată mâna. În schimb, juca admirabil bridge, iar lucrul are importanța sa. Vom apela deci la domnul Raul. Evident, mai am în vedere două persoane... Mă ascuți, Mirciulică?

Motanul scotea zgomote ciudate, pendulându-și coada subțire. Bătrâna îl alungă din poală.

– Te-ai amețit! Stau și mă întreb de unde ai împrumutat atâtea obiceiuri vulgare. Hm! Mă îndoiesc că pisicuța Vasileștilor a primit cea mai bună educație...

Pe figura senină, cu trăsături mici, încremenise un zâmbet palid. Clătina din când în când capul, buzele se mișcau încet.

– Trebuie să-ți construiești o personalitate, draga mea, pentru ca el să nu te recunoască niciodată. Vei fi aspră și caustică. Detești genul, dar de data aceasta e imperios ne-ce-sar! Vei proceda, în general, contrar obiceiurilor tale. Deci dură, intransigentă și cu vocabularul dolidora de expresiile acelea îngrozitoare.

Se privi în oglindă netezindu-și sprâncenele.

– Te simți în stare să-i vorbești? N-ai nevoie decât de puțin curaj și atenție. El va cădea cu siguranță în plasa ta căci este îndeajuns de inteligent ca să înțeleagă că altfel nu are nicio șansă. Hai, fetița mea, ia carnetul unde ți-ai notat numărul lui de telefon. După aceea te vei simți extrem de ușurată. Și... pot să jur că în scrin mai sunt trei marțipane. Două cu fistic și unul cu migdale. Dar asta nu înainte de a fi vorbit la telefon.

Degetele îi tremurau de emoție. Fiecare rotire a discului o apropia de locuința tânărului și Melania își imagina fenomenul plastic, ca și cum ar fi parcurs drumul într-o mașină. A patra, a cincea, a șasea cifră... Prin fața ochilor i se perindară statuia Pache, Foișorul, străduța îngustă cu o cofetărie mică pe colț, în sfârșit garsoniera unde se ascundea Raul Ionescu și pe care și-o închipuia în dezordine, plină de ziare și reviste, cu haine agățate pe scaune și poate fotografia unei fete, înfiptă în vitrina șifonierului.

– Mda...

- Domnul Raul Ionescu?
- Greșeală!
- Încă o greșeală ești pe cale să comiți dumneata!
- La revedere.
Melania Lupu formă încă o dată numărul.
- Te avertizez, domnule inginer, că la a doua mojiție...
- Cum îți permiți?!
- Pentru un individ care a furat un bloc de douăsprezece etaje și este căutat intens de Miliție, întrebarea mi se pare ridicolă.
- Miroase a șantaj. Cât?
Bătrâna râse sec:
- Lamentabil! Unde-ți e fantezia, băiete? Păreai mai isteț în chestia cu blocurile. Câte doi centimetri furați din înălțimea fiecărui apartament... În loc de doi metri douăzeci, camerele duminale au doi și optsprezece. La optzeci de blocuri, asta înseamnă o avere. O idee remarcabilă căzută, din nefericire, pe mâinile unui cârpaci.
- Domnișoară!
- Dacă te mulțumeai doar cu jumătate de centimetru, comisia de recepție n-ar fi sesizat escrocheria.
- În definitiv, ce vreți de la mine?
- Să-ți dau o mână de ajutor, deși mă îndoiesc că o meriți. Îți ofer posibilitatea să părăsești țara.
- Câtă mărinimie! Și ce doriți în schimb?
- O scurtă colaborare.
- În ce problemă?
- Aceasta o vom discuta mai târziu.
- Cine mă asigură că nu e o provocare?
Inginerul auzi un scrâșnet, apoi vocea femeii mocnită:
- Mă întreb dacă nu e cazul să mă răzgândesc. Nu suport dobitocii! Cine și-ar bate capul să provoace un individ a cărui unică perspectivă este ștreangul?
- Presupun că aveți dreptate. Unde pot să vă întâlnesc?

- Măine, la biserica catolică. Mă vei aștepta la primul confesional de la intrare.
- Hm, seamănă a film de groază. Cred că e un bluff...
- Nu mă interesează ce crezi! Îți atrag atenția că, dacă încerci să mă vezi, propunerea mea cade.
- Am să reflectez.
- Mă îndoiesc! Femeia râse disprețuitor: N-o să închizi bine telefonul și ai să te repezi la morfină. O să te crezi împăratul Chinei sau șahinșah în nu știu ce trib și totul va fi OK.
Inginerul îngھیți în sec.
- De unde...
- Îmi provocă decepție după decepție! Cârpaci, candid... și mai ce?
- S-ar putea să mă enervez, domnișoară!
- Ți-ar plăcea, dar nu-ți dă mâna. Pe mâine.
Bătrâna puse receptorul în furcă. Umerii mici i se zguduiau de răs.
- Bietul prostuț! Cu ce gogoriță își închipuie că a discutat! Dar va veni. Fii convinsă, draga mea. Va veni! Va veni! Va veni!
Luă sticla cu apă fierbinte pregătită în bucătărie și urcă în pat. Motanul adormise în fotoliu.
- Ce să-ți fac, dragul meu, dacă bei... Am să-ți povestesc mâine Scufița Roșie. Eu voi citi puțin din Loti... *Pêcheur d'Islande*. Are pagini a-do-ra-bi-le.
Deschise cartea și cu un suspin începu să citească. Pe noptieră erau pregătite, într-o farfurioară, trei marțipane.

Ocoli băltoaca și se opri la vitrina unui magazin de încălțăminte. O fetiță cu funde mari albe, agățate la coștele firave și sârmoase, privea cu ochi cășcați de admirație niște pantofi roșii.

Își lipise fruntea de sticlă apăsând ochelarii la rădăcina nasului cu un deget murdar de cerneală. Melania Lupu zâmbi.

- Îți plac, draga mea?

Fetița o privi surprinsă. Înclină capul răspunzând serioasă:

- Foarte mult, doamnă.

Bătrâna o mângâie pe obraz și-i strecură în buzunar trei bancnote de douăzeci și cinci de lei.

- Cumpără-i!

Își continuă drumul urcând strada îngustă. „Copiii cu ochelari au un aer dramatic. Te înduioșează...”

Îmbrăcase o haină neagră, strâmtă care-i accentua suplețea. Voaleta îi cădea până în dreptul buzelor. Își privi ceasul: cinci.

„E foarte bine, draga mea. Dacă intenționează să te privească, va veni cu cel mult o jumătate de oră înainte. Tu îți vei petrece vremea închinându-te Sfântului Anton de Padova. Oricine își va imagina că te rogi pentru ca nepoata sau chiar fiica ta să se mărite.”

Pătrunse în catedrala aproape pustie. Cineva exersa la orgă pe un motiv de Bach. Melania Lupu își muie degetele în apa sfințită și se închină.

„Desigur, acesta este un obicei catolic, dar e bine, draga mea, să-ți asiguri prieteni pretutindeni.”

„El este, fetițo! Puteai să juri că va veni și iată că nu te-ai înșelat.”

Ochii Melaniei Lupu poposiră cu satisfacție pe silueta bărbatului. Avea cam treizeci și cinci de ani și părea extrem de degajat.

„Siguranța! Asta am apreciat cel mai mult la un domn. Îmi place și cum e îmbrăcat. Nimic strident, totul de excelentă calitate, și spune tu, Melania, dacă știi

ceva mai rafinat decât un raglan *gris-souris* la un costum *gris-fer* și o cravată neagră cu picouri albe. Splendid! Fii convinsă, vă veți înțelege ad-mi-ra-bil.”

Bărbatul ocoli capela. Se opri în dreptul statuilor simulând curiozități artistice. Ochii duri scormoneau băncile goale, încercau să pătrundă întunericul ungherelor. În catedrală se afla o singură femeie. Stătea în prima bancă, nemișcată, ținându-și fruntea în palme. Nu întorsese capul când auzise pașii tânărului. Bărbatul ezită câteva clipe și se apropie de confesional.

Sunetele orgii alunecau pe lângă chipurile sfinte.

- Ești punctual.

Șoapta din spatele draperiei părea alterată de tutun și alcool.

„Hm, gândi Raul Ionescu, una din ororile alea care răsucesc tot felul de combinații prin baruri. Cu atât mai bine.”

- Nu mă las niciodată așteptat de-o femeie.

Se simțea încolțit, avea impresia că se află în apropierea unui coșciug: „Niciodată n-am stat de vorbă cu cineva atât de aproape fără să-i văd chipul. Ciudat! În fond, de ce se ascunde?”

- Nu știu dacă o să cădem de acord, băiete, așa că prefer să nu mă cunoști. Îți propun o scurtă colaborare.

- Mă interesează în primul rând care sunt riscurile, stimată domnișoară.

- Nu există riscuri.

- Îngăduiți-mi să mă îndoiesc. Însuși cadrul în care evoluează discuția noastră mă obligă să gândesc contrarul.

- Ai încă timp să renunți.

- Ce înseamnă „încă”?

- Peste o jumătate de oră va fi prea târziu.

- Târgul e neloial. Mă obligați să accept sau nu înainte de a ști despre ce e vorba.

- Situația în care te afli te obligă, nu eu.

- Credeți? La urma urmelor, o condamnare de zece ani nu înseamnă cine știe ce.

- Uită oferta mea și execută-i sănătos!

Melania Lupu își simți bătăile inimii:

„Nu-ți fie frică, fetițo! Nu va avea curajul să renunțe.

E tânăr, frumos, femeile îl adoră... Va face orice pentru a evita pedeapsa.“

- Cred că ați câștigat, râse Ionescu.

- Îți atrag atenția că orice fentă ulterioară te costă viața.

- Am să vă dau o veste bună. Sunt dintre aceia cărora nu trebuie să le explici de două ori un lucru.

- Nădăjduiesc. Vom comite o spargere la Muzeul Chiusbaian.

Bărbatul scoase un fluierat ușor.

- Ne aflăm într-o catedrală, băiete, și nu pe stadion!

Tânărul își înghiți eroic exclamația: „Sictir! Simți fruntea cum i se acoperă de sudoare. E nebună! Spargere la muzeu...“

- Aveți idee cum își păzesc domnii de acolo comorile?

- Sunt amănunte pe care le-am rezolvat înainte de a te deranja.

- Splendid! Ce vă interesează de la Chiusbaian?

- Un Goya. *Femeia cu evantai*.

Ionescu simți că-i vine amețea.

- Numai atât? Nu mergeți cu lingurița...

„Sigur că nu“, zâmbi Melania Lupu. „Ești o nebună, draga mea, și băiatul acesta, poți paria pe oricât, te crede schizofrenică. Surâsul ei te obsedează. Îl vrei pentru tine, să-i atingi grumazul, să-i simți răcoarea evantaiului. Femeia *trebuie* să fie a ta.“

- În momentul de față, una din aripi se află în renovare. Muzeul fiind închis, furtul va fi descoperit destul de târziu.

- O clipă! o întrerupse tânărul. Unde aveți de gând să-l comercializați?

- Cu fiecare întrebare nu faci decât să mă dezamăgești. Natural că peste graniță. De aceea am apelat la dumneata.

- Chiar și pentru străinătate nu mi se pare o marfă prea comodă. Statul român va reclama oricum tabloul.

- Problema este rezolvată. Pânza va intra într-o colecție particulară. Amănuntul reprezintă în același timp o garanție a onestității dumitale, mai limpede, fără mine n-o vei putea negocia. Altceva?

- Care este beneficiul meu?

- Până acum te mulțumeai doar cu plecarea din țară.

- Stimată domnișoară, bunica mea avea o vorbă: Dacă nu vrei să dai și la vecini, taie porcul în casă.

- Era înțeleapta satului, presupun. Ai la dispoziție tot muzeul, poți alege orice! *Vânătorul* lui Rembrandt, Degas sau Monet. Clar?

- Sunteți generoasă...

- Practică! Te vor ajuta doi oameni.

- Doi gentlemen, bănuiesc! Cine sunt?

- O vei afla la timpul convenit. Să ne întoarcem la muzeu...

- Aveți cumva cheile?

- Ascultă! Nici bancurile, nici zicătorile dumitale de familie nu mi se par de spirit!

Inginerul ridică din umeri.

- Simțul umorului e o floare rară.

- În schimb, prostia crește pe toate drumurile. Trage fermoarul, băiete!

- În regulă! Nu știu nimic despre Muzeul Chiusbaian, dar îmi pot imagina cum e asigurată paza: sisteme de alarmă, celule fotoelectrice, oameni...

- Aducă și un grilaj de oțel. În spatele lui se află galeria de tablouri. Amănunt notabil, niciun om nu se află în muzeu. Paza este exterioară. Concluzia?

- Imposibil să te apropii!

- Nimic nu-i imposibil, drăguță! În treizeci și cinci de ani încă n-ai aflat? Vei ocoli căile obișnuite de acces.

- Adică?

Melania Lupu făcu o pauză. Spuse abia auzit:

- Veți intra pe dedesubt.

- Tot nu înțeleg.

- Mă așteptam. În apropierea muzeului se află o vilă. Cei din cartier o numesc *Căsuța cu zorele*. Câțiva metri de pământ despart pivnița vilei de canalul colector al unei foste întreprinderi, un laborator chimic, în prezent demolat. Canalul colector trece pe sub muzeu. Efortul vostru va consta deci în săparea a opt-zece metri de pământ, din pivnița *Căsuței cu zorele* spre canal, și de la canal până la subsolul muzeului. În trei oameni, povestea nu vă poate lua mai mult de două ore.

Ionescu își lărgi puțin gulerul cămășii. Gămăliile de fosfor ale ceasornicului azvârleau licurici: „E nebună! Nebună de-a binelea! Și totuși... Ideea mi se pare uluitoare“.

- Sunteți convinsă că e vorba numai de opt-zece metri de pământ?

- Am studiat planurile. Nu încap erori.

- Mda... Ați auzit vreodată ce înseamnă un canal colector?

- Mi s-a întâmplat. Veți avea la voi măști de gaze.

- Deci echipament de protecție, perfect! Admitem că am pătruns în muzeu. Cum evităm capcanele din interior?

- Vă pun la dispoziție un film unde sunt semnalate aceste capcane. Va fi un fleac să le neutralizați. Pentru grilajul care încuie galeria de tablouri veți avea o cheie.

- Mi se pare fantastic! Toată povestea e fantastică!

- Dar nu imposibilă. În ultimă analiză, chestiune de imaginație.

- Dumneavoastră, sunt convins, nu vă lipsește. Pentru când preconizați circul ăsta?

- Pentru luni seară. În aceeași noapte veți părăsi țara.

- Cum?

- Cu un avion sanitar.

Tânărul avu pentru o clipă sentimentul că se sufocă. Apoi un râs îngrozitor îi gălgâi în fundul pieptului. Simți cum i se umflă fălcile, gata să plesnească: „E limpede! A fugit de la balamuc! Are o logică în ce spune, de acord, dar...“

- Ai amuțit?

- Chestia asta cu avionul mi-a rămas în gât... Nu văd ce i-ar determina pe cei de la Aviasan să ne dea cadou un avion.

- Șantajul! Locatarii vilei sunt părinții pilotului. Doi oameni în vârstă care seara primesc prieteni. Lunea, de obicei, se joacă poker. Între cinci și șapte, fac o plimbare. Când se vor întoarce, vă vor găsi instalați în casă. Nu-i greu să ții la respect patru bătrâni cu un revolver.

- De unde arme?

- Unul dintre tovarășii dumitale se va însărcina cu aceasta.

- Aha! Deci ne jucăm de-a ostaticii. Mai departe?

- După ce puneti mâna pe tablouri veți telefona pilotului. Viața celor patru contra posibilității de-a părăsi țara cu un avion.

- Nu va fi niciodată de acord.

- Te înșeli, domnule Ionescu! Suntem o națiune emnamente sentimentală. Pilotul nu-și va sacrifica părinții.

- Va folosi toate trucurile de pe lume ca să ne împiedice.

- Cei patru ostatici constituie o garanție sigură. Vă vor însoți până la destinație.

- Care destinație? Îi cerem pilotului să ne ducă la Honolulu și ne debarcă în Sighetul Marmăției! Vedeti-vă de treabă!

- În regulă! Poți pleca.

Inginerul se foi neliniștit:

- Spuneți, domnișoară, credeți sincer în combinația asta? În cazul cel mai fericit, depășind cu succes toate etapele, vă dați seama că, înainte de a ateriza, statul român va alerta toate aeroporturile?

- Nimeni nu va ști de furtul tablourilor cel puțin câteva zile. Veți ateriza pe un aeroport particular.

- Bun. Și răpirea de persoane vi se pare o ispravă mai dulce?

- Nu toate statele sancționează actele de terorism.

- Documentată sunteți, în orice caz. Apropo, cine mă asigură că dincolo nu voi fi păcălit?

Melania Lupu râse:

- Tablourile vor fi la voi. Ce garanție mai dorești?

Inginerul rămase un timp pe gânduri.

- Bine, domnișoară, unde e filmul?

- Apleacă-te puțin și vei găsi în colțul din stânga un pachetel. Trebuie dezvoltat.

- Erați sigură că voi accepta.

- Firește. Altfel, nu te-aș fi chemat. Ultimele amănunte și locul unde te vei întâlni cu tovarășii dumitale

ți le voi comunica duminică seară. Și-acum, te rog să reții! Nu-mi plac cacealmalele. Știu că ai destui bani ca să nu te mai tenteze spargerea de la muzeu. Numai că fără surâsul *Femeii cu evantai* nu vei părăsi niciodată țara! Amintește-ți de treaba asta. La revedere.

- Un moment, domnișoară. De unde mă cunoașteți?

„Ce prostuț!“ zâmbi bătrâna. „Când o să-i spun lui Mirciulică o să moară de râs. Dar desigur, draga mea, amănunte n-ai să-i dai niciodată. Doar știi cât intrigă misterul, iar soluțiile prea simple în general dezamăgesc. Lasă-l să-și închipuie tot ce e mai complicat. Asta îți dă importanță.“

- Domnule Ionescu, e timpul să te retragi.